

Gedichten ter nagedachtenis

aan

Maria Rudolphina (Rudy) Verbunt

19 augustus 1935 te Batavia

-

27 oktober 1970 te Heerde

Thom deLagh

Amsterdam 2006

Oranjeboulevard (Jakarta) 9 juli 1988

Na 53 jaar
zo veranderd
en zo hetzelfde

verdampst hier het
ragfijne web van
toen en nu

Jakarta; II

De geur van stilte
dwarrelt
over de versteende

Herinnering
aan eindeloos geluk

Selamat Malam
hoor je zachtjes fluisteren
in de broeierige Nacht
die stervend Batavia een zoon
liet baren. Ze zegt:

“Sudah maar:
Indonesia Merdeka”

Pulang Pergi II

Alles wat ik ken
 is één
ook het onvermoede
sublimeert
 tot eenheid

Alles wat ik ben
is aanvaard,
 Harmonie

Strijd ken ik
en is gestorven in liefde

M.R.V. 1970-1993

Zacht kus ik
 de regen in
de morgenzon
ik drink de tranen
 die vloeien op
 haar tere vormen

een lentespin weeft
het geraamte
 van
 begeerloze liefde.

en toch,
 verweg,
een spoor van
 diep verlangen
 brandt weerloos in

Mijn ziel,
en warmt mij
 aangenaam.

M.R.V. 1970-1993; I

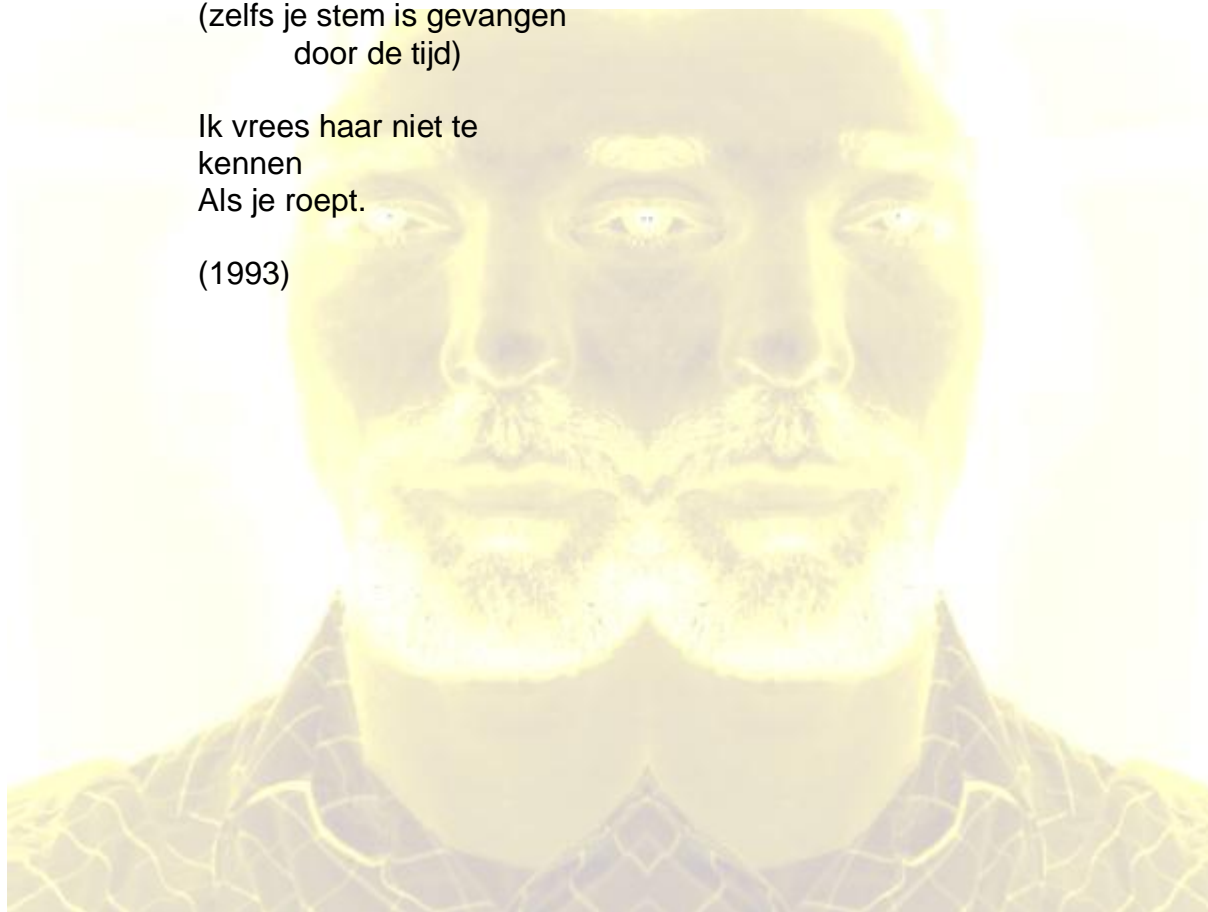
Geroepen,
de naam van leegte;
verstilde lach wordt gedragen
door de nacht.

Je gezicht is bevroren
in tijd;
ik streel je doffe haren
die vallen over
het kussen

(zelfs je stem is gevangen
door de tijd)

Ik vrees haar niet te
kennen
Als je roept.

(1993)

M.R.V. 1970-1993; II

Ik droom je gelaat;
nooit gekende groeven
sieren je sereen
gezicht
het masker afgeworpen
openbaart een zorg'lijke
blik;

Vermanend (!)
Beschaamd wend ik mij
maar je ogen
roepen terug.

teder betasten je vingers
mijn haar,
ik voel ze niet maar
ervaar.

Je spreekt niet en
kust het water.

Dan ben je weg.
de afdruk van je kus
zijn rimpels in
het meer.

(1993)

M.R.V. 27.10.1970-27.10.1994; IV

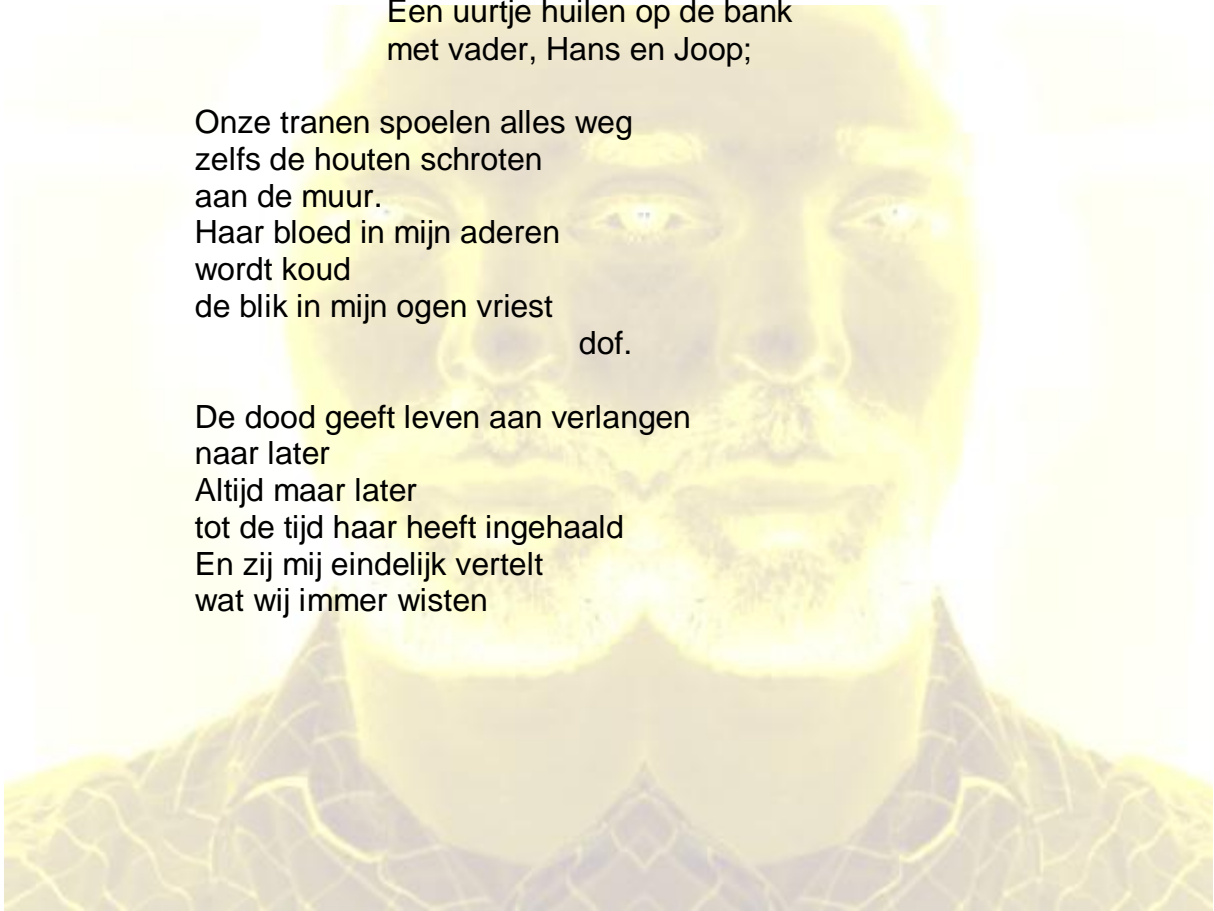
XXVII.X

Zo eenvoudig
als mijn beelden vergaan
en wat rest
is slechts slow-motion;
Mijn herinnering is alles
wat ik niet wist
en nooit zal weten.

Een uurtje huilen op de bank
met vader, Hans en Joop;

Onze tranen spoelen alles weg
zelfs de houten schroten
aan de muur.
Haar bloed in mijn aderen
wordt koud
de blik in mijn ogen vriest
dof.

De dood geeft leven aan verlangen
naar later
Altijd maar later
tot de tijd haar heeft ingehaald
En zij mij eindelijk vertelt
wat wij immer wisten

3e Opera; Laghen om een verleden (onvoltooid)

Deel I

In 63 spuwde een schoot
haar jongste worpeling;
de herfstzon scheen schraal
als ware haar blik
voorzienend;
het leven was simpel
mooi, het huis van hout en
een broer leefde reeds even;
de worpeling was schreeuwend
lelijk, en bovenal een
jongen;

Na zijn expositie groeide
hij gestaag, in naïeve
hoop en oprechte
blijdschap van een
moeder

in liefde ongekend

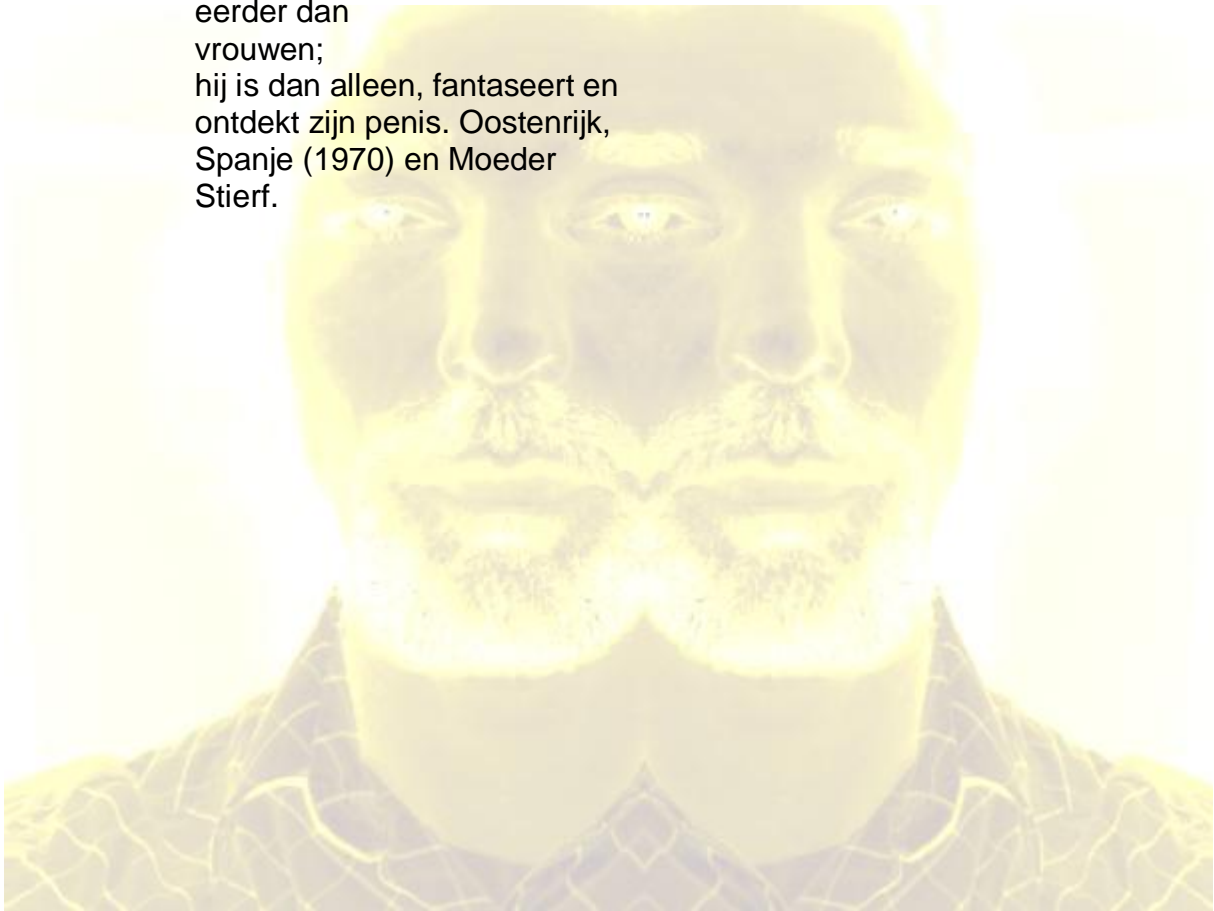
Deel II

Een oma stierf, ongekend
een opa idem
alleen zijn boeken restten
en een
ziekte;

Deel III

Een huis gebouwd; een
broer erbij en nachtmerries
maar Moeder is er;
naar de kleuterschool, rondom
toenemende rijkdom; een Volvo en
een sportwagen; soms is Moeder
in het ziekenhuis,
bleek tegen een klinisch
wit behang, een lijdende
glimlach; gelukkig sterven mannen
eerder dan
vrouwen;
hij is dan alleen, fantaseert en
ontdekt zijn penis. Oostenrijk,
Spanje (1970) en Moeder
Stierf.

Deel IV

Mam, hier zit ik, traag te
Kijken hoe de berken groeien
en wacht op het vertrek
van de vorige trein; vergeef
me, ik was trots een moeder
verloren te hebben;
en voel me diep vernietigd
door onherstelbaar verlies,
ik heb gefietst, de wereld
kond gedaan en vannacht gehuild
en gedroomd dat het allemaal
nep was;
ik zag een ster en wist dat jij
het was, en zag je lach verdwijnen
in de wind. De muren slikken
me op, alleen een nachtlampje
houdt mij wakker. De gangvloer
ligt op je graf, de begrafenis
was niet voor mij, mijn verdriet
is ongemerkt verdwenen in de bossen;
Ik bouw de eerste stenen van mijn
muur, mijn herinneringen vervagen
in loos gepraat, ik kan slechts staren
in een mat verleden, mam.
Ik houd godverdomme van jou.

En mijn vrouw zal jij zijn.

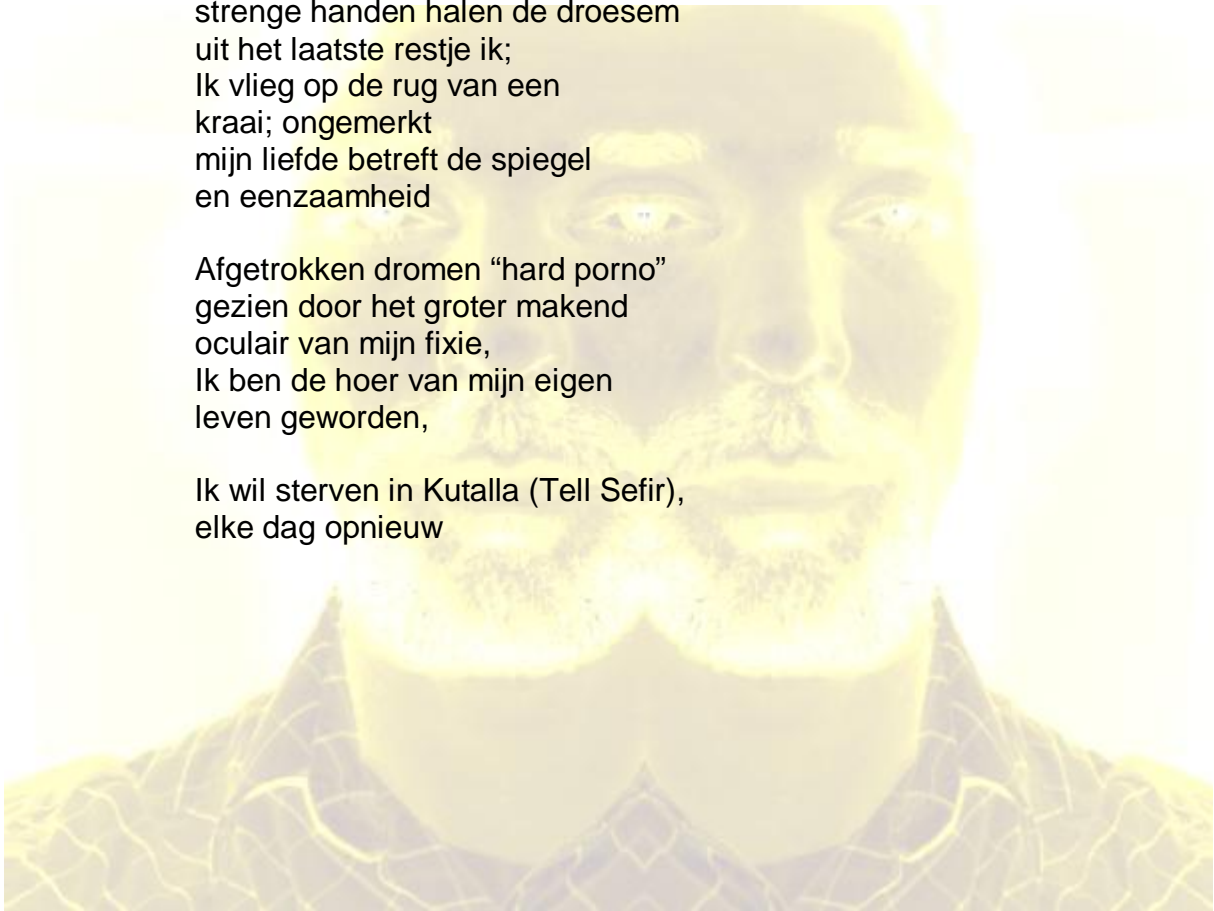
Deel V

Zo werd de vijand mijn gezel
de aandacht zwijgt geruisloos
en langzaam sterft mijn vuur,
de pijn van de nacht schijnt eindeloos,
mijn bestaan is niet
meer, mijn poëzie is God,

suicide; lang voor mijn dood
Zilvervlakken in kleurige dromen
resten mij,
strengere handen halen de droesem
uit het laatste restje ik;
Ik vlieg op de rug van een
kraai; ongemerkt
mijn liefde betreft de spiegel
en eenzaamheid

Afgetrokken dromen "hard porno"
gezien door het groter makend
oculair van mijn fixie,
Ik ben de hoer van mijn eigen
leven geworden,

Ik wil sterven in Kutalla (Tell Sefir),
elke dag opnieuw

Deel VII

De tijd steelt mijn jeugd;
vluchtte ik in totale oppositie
socialistisch
Che Guevara
Naast vruchteloze toevluchten tot
God;
Bedrog is mijn beschermengel,
Wanhopig zocht ik liefderijke rust
Ik bouw mijn eigen

tabernakel; en in verborgenheid
beween ik mijn falen

Deel VIII

Mijn gebeden zijn voor mijn
vrienden, schaars en groots
De wortels waaraan ik me vastklem,
de ultieme hoop

(uit: Strak getrommel en Zacht gestommel – 1986)

